

ဘတိုးထံ
ပေးစာ

Dear Batoe,
I

ဒေါက်တာလင်း

အောင်လင်းမှ ဘတိုးထံပေးစာ အစီရင်ခံလွှာ

ကမ္ဘာ့စာပေ (World Literature) တွင် စာအုပ်များ ၌ Preface, Introduction, Editorial Notes, Publisher's Notes များကို များသောအားဖြင့် တွေ့ရဘိသကဲ့သို့ မြန်မာ့စာပေမှ စာအုပ်များ သည် လည်း ဤနေရာမျိုးတွင် အမှာစာ၊ မိတ်ဆက်အမှာစာ၊ စာတည်းအမှာစာ၊ ထုတ်ဝေသူအမှာစာ စသည့် အမှာစာအမျိုးမျိုး ရေးလေ့ရှိကြသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။

ယခုမူ ကျွန်တော်များက ထိုသို့ အမှာစာမရေးဘဲ အစီရင်ခံလွှာ (Presentation) ကိုသာ ရေးသားလိုပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်များ မည်သည့် အမှာစာမျိုးကိုမှ မရေးလိုပါ။ ရေးလည်း မရေးသင့်ဟူ၍ ယူဆမိပါသည်။

အမှာစာရေးသည် မှာ လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်ပေ။ စာအုပ်ကို သော်လည်းကောင်း၊ စာရေးဆရာကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဝေဖန်သုံးသပ်တည်းဖြတ်ရပေမည်။

အမှာစာရေးသူသည် ထိုသို့ ဝေဖန်တည်းဖြတ်နိုင်သော စာပေအရည်အချင်း (Literary Status) ရှိနေရပေမည်။ အမှာစာရေးသူသည် စာ

ရေးဆရာထက် စာပေအရာတွင် ပိုမိုကျွမ်းကျင်သော်မှ မနိမ့်လွန်းသောအဆင့်တွင် ရှိရပေမည်ဟု ကျွန်တော်များ ယုံကြည်မိသည်။ ။

သို့မှသာ သာလျှင် စာဖတ်သူအဖို့ အမှာ စာဖတ်ခြင်းအားဖြင့် ထိုစာအုပ်ကို ဆက်လက်တတ်သောအခါ သို့မဟုတ် တတ်ပြီးသောအခါတွင် ထိုစာအုပ်ကို ဝေဖန်သုံးသပ်ရန် အထောက်အကူရပေမည်။ အမှာ စာတတ်ရကျိုး နပ်ပေမည်။

အချို့သောစာအုပ်များ သည် အမှာ စာကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေးတတ်သည် ကို ဝမ်းနည်းဖွယ် တွေ့ရှိရပေသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အချို့သော အမှာ စာရေးသူများ သည် စာရေးဆရာထက် စာပေအရာတွင် ကျွမ်းကျင်မှုမဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ။

သူတို့ သည် အမှာ စာရေးကြသည်။ ။ အမှာ စာရေးသည် ဆိုရာ၌ ထိုစာအုပ်ကို သော်လည်းကောင်း၊ စာရေးဆရာကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဝေဖန်သောသဘော၊ စာဖတ်သူအား အထောက်အကူပြုသော သဘောတရားများ လုံးဝမပါဘဲ ‘ဤစာအုပ်သည် အားလုံးကောင်း၍ ဤစာရေးဆရာသည် အလွန်အရေးကောင်းပါသည်’ ဟု ကြော်ငြာအမှာ စာမျိုး သက်သက်ကိုသာ ရေးသည် ကများ ၏။

ဤသည် မှာ မှားယွင်းနေသော ချို့ငဲ့နေသော အမှာ စာကို အလေးဂရုပြု၍ တန်ဖိုးမထားကြသော မြန်မာစာပေလောကမှ စာအုပ်အချို့တွင် ရင်နင့်ဖွယ် တွေ့နေရပေသည်။ ။

ထိုသို့ ချို့ငဲ့မှားယွင်း တန်ဖိုးမထား တတ်ကြသည် ကို စစ်တမ်းထုတ်ကြည့်လိုက်လျှင် ထုတ်ဝေသူများ အပြစ်လည်း ပါသည်။ ။ စာရေးဆရာအချို့၏ အပြစ်လည်း ပါသည်။ ။

ထိုထုတ်ဝေသူ၊ ထိုစာရေးဆရာများ သည် ၎င်းတို့ ၏ စာအုပ်ကို ‘ဤ

စာအုပ် အားလုံးကောင်းပါသည် 'ဟူသော ကြော်ငြာအမှာ စာမျိုးကို ရေး
မှ ကြိုက်၍ ၎င်းတို့ စာအုပ်တွင် အပြစ်အနာအဆာလေးများကို အမှာ
စာရေးသူက ထောက်ပြလိုက်လျှင် မကြိုက်ကြတော့ပေ။

အချို့မှာ အမှာ စာကလည်း ရေးခိုင်းမိ၊ ကိုယ့်စာအုပ်ကလည်း ချို့ယွ
င်းချက်တွေနှင့် မကင်း၊ ဒါကိုအမှာ စာရေးသူက ထောက်ပြသောအခါ '
ဤအမှာ စာကို ဖတ်လိုမှ ဖတ်ပါ၊ မဖတ်လိုကလည်း မဖတ်ပါနှင့် 'ဟူ၍
ရင်နှင့်စဖွယ် စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် တွေ့လိုက်ရပေသည် ။

ဤသို့ ကမောက်ကမဖြစ်နေသော မြန်မာ့စာပေလောကမှ အမှာ စာ
ရေးခြင်းကို ကျွန်တော်များ အစီရင်ခံသည် မှာ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်
ထောင်းသလို ရှက်စရာကောင်းလှသည် ကိုလည်း ကျွန်တော်များ သိပါ
သည် ။

သို့သော် အမှန်ကိုပြုပြင်သွားရန် အလို့ ဌာ ကိုယ့်အမှားကို မကွယ်မ
ဝှက်ဘဲ မြဲမနေဘဲ ဝန်ခံသည် မှာ ရှက်စရာမဟုတ်ဟူ၍ တစ်ဖန် ကျွန်
တော်များ ပြန်၍ ဆင်ခြင်မိပါသည် ။

ယင်းသို့ မှားယွင်းနေသော စာအုပ်ကောင်းကြောင်း ကြော်ငြာအမှာ
စာ ရေးခြင်းကို စွန့်လွှတ်ကြောင်း စာဖတ်သူများအား မကွယ်မဝှက် ရိုး
သားစွာ အစီရင်ခံပါသည် ။

ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်များ အမှာ စာ မ
ရေးလိုပါ။ စာရေးဆရာ အောင်လင်းထက် ကျွန်တော်များ စာပေအရာ
တွင် မကျွမ်းကျင်သဖြင့် မရေးသင့်ဟု လည်း ယူဆမိပါသည် ။

အစကနဦးက ကျွန်တော်များ စကားဦးသန်းခဲ့သည့် အတိုင်း အစီရင်
ခံလွှာကိုသာ ရေးသားလိုပါသည် ။

လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူများအား ကျွန်တော်များ ဘာကြောင့် ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေရသည့် အကြောင်းကိုသာ အစီရင်ခံပါမည်။

ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ကဗျာရေးသူများ တည်ထောင်သည့် စိတ်လေ လေ(ကဗျာ) စာအုပ်စဉ်၏ သဘောတရားနှင့် ရည်မှန်းချက်ကို ကြေညာ ခဲ့ပါသည်။ ။

စာပေ၏ ကျယ်ပြန့်သောဒေသတွင် တည်ဆောက်သော လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် အများ အပြားပင် တိုးတက်ပြည့်ဝလာပေမည်။

ဤသို့ ခိုင်မာသော ယုံကြည်ချက်ရှိသည့် အလျောက် ယနေ့စာပေ၏ ကျယ်ပြန့်ခြင်း သွင်ပြင်လက္ခဏာကို တွေ့ရသောအခါ ဝင့်ဝါစွာ ဂုဏ်ယူ မိပါသည်။ ။ စာပေ၏ နယ်မြေကို ကျယ်သည် ထက် ကျယ်အောင် ချဲ့နိုင် ရန်ကိုလည်း စာပေသမား အပေါင်းတို့ အား တိုက်တွန်းပါသည်။ ။

ဤသို့ ကျွန်တော်များ ကြေညာခဲ့ပါသည်။ ။ ထို့သို့ ကြေညာခဲ့သည့် အလျောက် ကျွန်တော်များ စာပေသမားများအားလုံးကို ဦးလည်မသုန် ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်တစ်ခုကို အတိုင်းသား သိမြင်ကြရပေလိမ့်မည်။

ဤတာဝန်မှာ ဒီကနေ့ စာပေကို လေ့လာလိုက်စားသူများ စာပေကို ရေးသားရန် ကြိုးစား အားထုတ်နေသူများ သည် စာပေနယ်မြေသို့ ဝင်ရောက်ရန် တဝဲလယ်လယ် ဖြစ်နေကြပေသည်။ ။

ဤသို့သောသူများအား စာပေနယ်မြေသို့ အရောက်ဆောင်ကြဉ်းမည့် ယာဉ်ရထားတစ်စင်း လိုနေပေသည်။ ။

တစ်ဖန် စာပေနယ်မြေကို ဝင်ရောက်ပြီးနောက် မအောင်မြင်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ဘဝအကျပ်အတည်းကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊

အထွေထွေ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် စာပေနယ်မြေကို စွန့်ခွာရန် အားပျော့နေသူများ မည်သို့သော စာပေများကို ပြုစု၍ မည်သို့ဘဝကို ရန်ကန်ပြီး စာရေးဆရာဘဝကို ယူရမည် စသည့် အားဖြည့်ဆေးကျွေးရန် လူများ လည်း ရှိနေပေသည်။ ။

ဤသို့သောသူများအား အားဖြည့်ဆေးကျွေးရန် မှန်ကန်သော သင့်လျော်သော အင်အား ဖြည့်ဆေးကြီးလည်း လိုနေပေသည်။ ။

ဒီတာဝန်နှစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်လိုသည့် ဆန္ဒသည် ပင်လျှင် ဤစာအုပ် ထုတ်ဝေရခြင်း အကြောင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း အစီရင်ခံပါသည်။ ။

‘အောင်လင်းမှ ဘတိုးထံပေးစာ’သည် စာပေလေ့လာလိုက်စားသူများ ၊ စာရေးရန် ကြိုးစားအားထုတ်နေသူများအား စာပေနယ်မြေသို့ အရောက်ပို့ဆောင်မည့် ယာဉ်ရထားဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ။

စာပေနယ်မြေတွင် အထွေထွေသော အကြောင်းကြောင်းကြောင့် စွန့်ခွာရန် ချည့်နဲ့ အားပျော့နေသူ စာရေးဆရာများကို ကျွေးရန် အားအင်ဖြည့်ဆေးကြီးဟု လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဘတိုးထံပေးစာသည် စာပေလောကတွင် အတိုင်းသား မြင်တွေ့နေရသည့် ဖြစ်ရပ်အားလုံးကို ဆွေးနွေးတင်ပြထားသောကြောင့် ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

စာပေအနုပညာတို့ မည်သည် ပုံသေကားချ သင်ကြားညွှန်ပြ၍ ရသော ပညာရပ်မဟုတ်ပေ။ ကိုယ်တိုင်တွေ့ထိပြီး သဘောပေါက်နားလည်မှ သာလျှင် လေ့လာလိုက်စား၍ ရနိုင်သည် မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဖြစ်ရပ်အားလုံးကို တကယ်တမ်းတွေ့ရှိသည့် အတိုင်း ဆွေးနွေးတင်ပြခြင်းသည် စာရေးနည်း နိဗ္ဗာန်သဘော ပိုမိုသဘော

ပေါက်လွယ်သည် ။ နားလည်လွယ်သည် ဟု ကျွန်တော်များ
ယုံကြည်မိပါသည် ။

အောင်လင်းက စာပေလောကတွင် သူ၏ တွေ့ရှိသည့် အတိုင်းကို ကို
ဘတိုးထံ ဆွေးနွေးတင်ပြထားသည် ။

အင်္ဂလန်မှ Lord ဘွဲ့ရ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး Lord Chesterfi
eld သည် အင်္ဂလန်မှ လူငယ်များ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော နေပုံထိုင်ပုံ ဝ
တ်ပုံစားပုံ အကျင့်စာရိတ္တများကို ဝေဖန်ပြုပြင်ရန်အလို့ ငှာ Lordchester
field's to his son စာအုပ်ကို လူငယ်ဖြစ်သော သူ၏ သားထံ ပေးသည့်
စာပမာ ရေးသားခဲ့ဖူးသည် ။

ယခု စာရေးဆရာအောင်လင်းကလည်း ဒီကနေ့ မြန်မာ့စာပေလော
ကတွင် ဖြစ်ပျက်နေသော အကြောင်းရပ်များကို ထောက်ပြ၍ စာဖတ်သူ
များကို အကျိုးပြုမည့် ဘဝသရုပ်ဖော် စာပေမျိုးကို ရေးသားပြုစုရန် အ
လို့ ငှာ စာပေသမားတစ်ပိုင်းဖြစ်သော ကိုဘတိုးထံကို ရေးသားသည့် စာ
ပမာ စာပေလောကတွင် တွေ့ကြုံရသည် တို့ ကို ဆွေးနွေးတင်ပြထား
ပေသည် ။

ထိုသို့ မျက်မှောက်စာပေအကြောင်း စာရေးဆရာတို့ ၏ ဘဝအထွေ
ထွေအကြောင်းတို့ ကို ဆွေးနွေးတင်ပြထားသဖြင့် စာပေလေ့လာလိုက်
စားသူများ ၊ စာရေးရန် ကြိုးစားအားထုတ်နေသူများ နှင့်
စာရေးဆရာများ ၊ စာပေနှင့် အကျိုးဝင် ပတ်သက်နေသူများ အားလုံးအ
တွက် ကျွန်တော်များ စိတ်လေလေ(ကဗျာ)စာစဉ်မှ စာပေတာဝန်ကို ထ
မ်းဆောင်သည့် အနေဖြင့် အပတ်တကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်၍ တင်ဆ
က်လိုက်ရကြောင်းကို စာဖတ်သူများအား လေးစားစွာ အစီရင်ခံအပ်ပါ
သည် ။

ဘဝသရုပ်ဖော်စာပေ ဝေဆာဖွံ့ဖြိုးရမည်။

စိတ်လေလေ (ကဗျာ) စာစဉ်

ဒီမှာ ကိုဘတိုး

ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ဖြစ်ပျက်လှုပ်ရှားနေတဲ့ လူတွေရဲ့ အကြောင်း၊ ကျုပ်တို့ လက်လှမ်းမီရာ လူတွေရဲ့ အကြောင်း၊ တမင်တကာဖြစ်စေ၊ အမှတ်မထင် ကြုံတွေ့ပြီးတော့ဖြစ်စေ ဒီအကြောင်းအရာတွေထဲက ကျုပ်တို့ ပရိသတ်အတွက် အကျိုးရှိမယ်ထင်တဲ့ ကောင်းနိုးရာရာတွေ ရွေးချယ်လေ့ လာပြီး ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဆင် ရေးမိကြတာတော့ အမှန်ပဲ။

ဒါက ကျုပ်တို့ ယုံကြည်ချက်အရဖြစ်စေ၊ စေတနာအရဖြစ်စေ၊ ကျုပ်တို့ ရေးမယ့် ဝတ္ထုတွေကို ကုန်ကြမ်းအဖြစ် ဒီနည်းနဲ့ ရှာပြီး ကျုပ်တို့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ စေတနာပေါင်းပြီး ဒီလိုပဲ ရေးကြတာပဲလို့ ထင်တာပဲ။

မှားတယ်မှန်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း အခုမငြင်းပါနဲ့ ။ ကျုပ်တို့ ကလည်း ကျုပ်တို့ ဘက်ကချည်း မှန်တယ်လို့ မပြောသေးပါဘူး။ ဒီတရားဟာ လူအများက ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ်။

ကျုပ်တို့ ဘာတွေရေးကြမလဲ

ဤဆောင်းပါးသည် အောက်ပါအကြောင်းအရာများကို စာရေးသူတစ်ဦး၏ ထင်မြင်ချက် အနေဖြင့် အကြမ်းဖျင်း တင်ပြထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါကြောင်း၊ ရှုထောင့်တစ်ခုကို ရှုမြင်ရာတွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး

မတူကွဲပြားတတ်သည် ဖြစ်ရကား ဤဆောင်းပါးတွင် ပါရှိချက်များ သည် လည်း အနည်းနှင့် အများ ကွဲလွဲချက်များ ရှိမည်ကို ကြိုတင် အစီရင်ခံအပ်ပါသည်။ ။

စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်သောရသည့် စိတ်။

စာရေးသည့် ရည်ရွယ်ချက်အမျိုးမျိုး။

စာရေးဆရာတို့ ၏ ဘဝအခြေအနေ။

၎င်းကိုမူတည်၍ ထွက်ပေါ်လာသောစာပေ။

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မတူကြသော စွဲလမ်းယုံကြည် ခံစားချက်များ ။

မိတ်ဆွေကိုဘတိုးခင်ဗျား ...

ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရန်ကုန်မှာ တစ်ခါတွေ့ကြတုန်းက လက်ရှိခေတ် စာပေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားဝေဖန်သွားတာတွေကို ကျုပ်ခုတိုင် သတိရလျက်ပါပဲ။ ခင်ဗျားအယူအဆတွေက ကျုပ်နဲ့ တော့ မတူပေဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ရေငုံပြီးနေခဲ့တာ အမှန်တော့ ခင်ဗျားကိုရေလည်အောင် ပြန်ပြီးမရှင်းနိုင်လို့ ပဲ။ ခုကော ရှင်းနိုင်သလားဆိုရင် အပြည့်အစုံကြီးတော့ ကျုပ်ခင်ဗျားကို ဆွေးနွေးနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ ဉာဏ်မီသလောက် ဆွေးနွေးချက်ကိုဖြင့် ခင်ဗျားလက်ခံလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တာပဲ။

တစ်ခုတော့ရှိရဲ့ ။ ဒီဆွေးနွေးချက်ကို ပရိသတ်ပါ အသိပေးပြီး ကြေးမုံကတစ်ဆင့် တင်ပြတာကိုတော့ ခင်ဗျားခွင့်လွှတ်ပေတော့။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတာဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ သာဆိုင်တဲ့ ပြဿနာ မဟုတ်တော့ဘူး။ စာပေသမားတွေရော စာပေမြတ်နိုးသူတွေရော စာဖတ်ပရိသတ်

ရော အားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်ထင်လို့ ကျုပ်ဒီကနေ ခင်ဗျားဆီကို ရေးလိုက်တာပဲ။

ကဲ ခင်ဗျားဝေဖန်ချက်တွေကို ကျုပ်အတိုချုပ်ပြန်ပြီး တင်ပြမယ်။

မြန်မာဝတ္ထုတွေကို အပေါစားဝတ္ထုတွေမို့ ခင်ဗျား မတတ်ချင်ဘူးလို့ ပြောတယ်။

စာရေးဆရာတွေဟာ ပိုက်ဆံရပြီးရောဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ရေးနေကြတယ်။

တကယ့်စာပေမြောက်တဲ့ ဝတ္ထုတွေထွက်ဖို့ အများကြီးလိုတယ်။

အနုပညာဟာ အနုပညာပဲ ဖြစ်သင့်တယ်။ နိုင်ငံရေးတွေပါလာရင် ပျက်စီးမှာ ပဲ။

ကျုပ်ဒါတွေစိတ်ပျက်လို့ စာမရေးတာပဲ။ ရေးရင်တော့ ဂုဏ်မြှောက်တဲ့ စာပေတွေမှ ရေးမယ်။

ဒါတွေအားလုံးဟာ ခင်ဗျားထင်မြင်ချက်တွေပဲ။ ခင်ဗျားဝေဖန်ချက်တွေကို တစ်ပိုင်းလက်ခံပြီး တစ်ပိုင်းကိုတော့ ပြန်ဆွေးနွေးရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို ပြန်ဖြေရှင်းဖို့ စလုံးကနေ စရလိမ့်မယ်။

စာဘာကြောင့် ရေးသလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့ ပြန်စဉ်းစားကြရအောင်။ ဒါကို သုတေသီတစ်ယောက်လို ကျုပ်ခင်ဗျားကို ရှင်းမပြတတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ရဲ့ တွေ့ကြုံထင်မြင်ချက် တစ်ရပ်အနေနဲ့ ပြောရမယ် ဆိုရင် လူတွေဟာ သူတို့ ရဲ့ တွေ့ကြုံချက်၊ ခံစားချက်၊ ယုံကြည်စွဲလမ်းချက်တွေကို အန်ထုတ်ချင်တဲ့ စိတ် ရှိကြသလို စာရေးဆရာတွေကလည်း သူတို့ ရဲ့ ခံစားချက်၊ တွေ့ကြုံချက်၊ ယုံကြည် စွဲလမ်းချက်တွေကို အန်ထုတ်ချင်ကြတာပဲ။

အထက်ပါ အချက်တွေက စာရေးချင်တဲ့ စိတ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဒီစိတ်နဲ့ ကျုပ်တို့ ဟာ စာရေးဆရာဘဝရောက်အောင် ကြိုးစားနေကြတာပဲ။

ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုတော့ မေးစရာရှိတယ်။ တိုင်းပြည်မှာ ကျုပ်တို့ ထက် အတွေ့အကြုံများ တဲ့ လူတွေ၊ ခံစားနေရတဲ့ လူတွေ၊ ယုံကြည်စွဲလမ်းချက် ကြီးမားတဲ့ လူတွေကော မရှိတော့ဘူးလားလို့ ခင်ဗျား မေးစရာရှိတယ်။ ဒါကိုဖြေရရင်တော့ ရှိတယ်လို့ ဖြေမှာ ပဲ။

သူတို့ ဘာကြောင့် စာမရေးရသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ဝါသနာကြောင့် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ယုံကြည်ချက်ကြောင့် လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကြောင့် လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျားလို ဝါသနာပါရက်နဲ့ ငတ်မှာ ကြောက်လို့ ဆိုပြီး စာပေနယ်ကို ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတဲ့ လူတွေလည်း အများကြီးရှိမှာ ပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျုပ်နောက်ပိုင်းမှာ ဆွေးနွေးပါ့မယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ လူတွေကတော့ သူတို့ ရဲ့ ခံစားချက်တွေ၊ တွေ့ကြုံချက်တွေ၊ ယုံကြည်စွဲလမ်းချက်တွေကို ဝါသနာနဲ့ ပေါင်းပြီး စာရေးဆရာဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေကြတာပဲ။

အဲဒီလူတွေက ဘာစာတွေရေးသလဲဆိုတာ မဖြေခင် သူတို့ ဘယ်ကလာကြသလဲ။ ဘယ်လိုဘဝပြောင်း လာကြသလဲဆိုတာတွေ အကြမ်းဖျင်းတော့ သိဖို့ လိုတယ်။

စာရေးဆရာဆိုတာ လူတန်းစားပေါင်းစုံက ဆင်းသက်လာကြတာပဲ ။ နိုင်ငံရေးသမားဘဝကနေ ဆင်းသက်လာတဲ့ သူတွေ၊ ကျောင်းဆရာဘဝကနေ ဆင်းသက်လာသူတွေလည်း ရှိတယ်။ ကုန်သည် ပွဲစားဘဝကနေ ဆင်းသက်လာသူတွေလည်း ရှိတယ်။ စာရေးစာချီ ဘဝကနေ ဆင်း

သက်လာသူတွေလည်း ရှိတယ်။

ဒီလိုလူတန်းစားပေါင်းစုံက လာကြတဲ့ လူတွေမှာ အတွေ့အကြုံ အမျိုးမျိုး၊ ယုံကြည်စွဲလမ်းချက် အမျိုးမျိုး၊ ခံစားချက်အမျိုးမျိုး ရှိကြမှာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တူကြမယ် မဟုတ်ဘူး ။ ခံစားချက်ခြင်းလည်း တူမှ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ တူညီတဲ့ အချက် တစ်ခုရှိတယ်။ မိမိခံစား တွေ့ကြုံ စွဲလမ်းတဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေကို စာပေအဖြစ် တင်ပြလိုတဲ့ စိတ်ပဲ။ ဝါသနာလို့ လည်း ဆိုနိုင်တာပေါ့။ အရင်းခံဒီအချက်မှာ လာပြီး တူညီနေလို့ စာရေးဆရာဆိုတဲ့ လောကထဲမှာ ကျုပ်တို့ တစ်တွေ လာပြီး ဆုံကြတာပေါ့ ။

ဒီအချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂေါ်ကီက ဘာပြောလဲဆိုရင် စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်တဲ့ အကြောင်းဟာ ဒုက္ခဝေဒနာရဲ့ ခံစားချက်ကို ဖွင့်အန်ချင်လို့ ပဲ တဲ့ ။

ဒီလိုပြောလို့ ကျုပ်ကို လက်ဝဲစာရေးဆရာလို့ မစွပ်စွဲနဲ့ နော်။

ဒီလိုခံစားချက်ကို ရေးရာမှာ လည်း နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ခံစားချက်ရိုးရိုးနဲ့ သာ ရေးတာနဲ့ သိမြင်ချက်နဲ့ ရေးတာရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ခံစားချက်ရိုးရိုးနဲ့ ရေးတဲ့ စာမျိုးက စိတ်ကူးယဉ် စာပေမျိုးဖြစ်လာနိုင်ပြီး သိမြင်ချက်ပါတဲ့ စာပေမျိုးက သရုပ်ပေါ်စာပေမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဂေါ်ကီက ဆိုလိုဟန်ရှိတယ်။ ဥပမာ - စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဆင်မပြေဒဏ်ကြောင့် သူ့မှာ ခံစားနေရတယ် ဆိုပါစို့။ ခံစားချက်သက်သက်နဲ့ သာ ဒါကိုရိုးမယ်ဖွဲ့ပြီးရေးရင် ကြေကွဲဝမ်းနည်း နေတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ ရေးရင် သူ့ကိုယ်သူ သို့မဟုတ် သူ့ဇာတ်လိုက်ကို သနားစရာ လူကလေးအဖြစ် ရေးမှာ ပဲ။ တစ်ခါက ဒီစာမျိုး ခင်ဗျားတောင်ဖတ်ရလို့ စိတ်ပျက်ခဲ့ရသေးတယ်။ အမှန်တော့ ကျုပ်လည်း ရေးခဲ့ဖူးတာပဲ။ အမှန်

တော့ ဒါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သနားနေတာပဲ။ (Self Pity)ပေါ့ဗျာ။
ချုပ်တည်းမှုမရှိဘူး၊ အသိနဲ့ ယှဉ်တဲ့ သဘော မပါဘူး။ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်
ရေးလောက် အတွင်းမှာ ကြည့်ပြီး ရေးတာမျိုးမို့ ကျဉ်းမြောင်းတယ်။ စာ
ဖတ်ပရိသတ်အတွက် အကျိုးမပွားနိုင်ဘူး။ နောက်တစ်မျိုးကတော့ သူ
လည်း လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခံစားရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့
ထိန်းချုပ်ထားတယ်။ စာဖတ် ပရိသတ်အတွက် ကျယ်ပြန့်အောင် စဉ်း
စားလာတယ်။ သူတစ်ကိုယ်ရေးအဖြစ် တစ်ခုအနေနဲ့ မရေးဘဲ အများ
တွေ့ကြုံနေရတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဝတ္ထုဖြစ်အောင် ကြိုးစားတယ်။
ဒီစာမျိုးဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တော့ ဖြစ်လာနိုင်တ
ယ် မဟုတ်လား။

ခင်ဗျားမပျင်းသေးရင် ကျုပ်တို့ ဘာစာတွေ ရေးသလဲဆိုတဲ့ အကြော
င်းကို ဆက်ပြီး ဆွေးနွေး ကြရအောင် စောင့်လို့ သာ ဖတ်ပေရော့။

ဝါသနာစာရေးဆရာများ သို့ ရေးဖော်တစ်ပိုင်း ကိုဘတိုး

အစကတော့ ကျုပ်တို့ ရေးကြရတဲ့ စာတွေအကြောင်းကို ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးမလို့ ပဲ။ ခုတော့ တစ်မျိုး စိတ်ကူးရလာတယ်။ စာရေးဆရာတွေရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြပြီးမှ သူတို့ ရေးကြတဲ့ စာတွေအကြောင်း ပြောရတာ ပိုပြီးရှင်းတယ်။

စာရေးဆရာတွေထဲမှာ အကြမ်းအားဖြင့် နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ဝါသနာအလျောက် ရေးပြီး စာရေးမှုအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း မပြုတဲ့ လူတွေရယ် (အပျော်တမ်းစာရေးဆရာတွေကို ဆိုကြပါစို့) တခြား အလုပ်အကိုင်မလုပ်ဘဲ စာရေးမှု အလုပ်သက်သက်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတဲ့ လူတွေရယ်(ကြေးတမ်းစား စာရေးဆရာပဲ ဆိုကြပါစို့) နှစ်မျိုးရှိတယ်။

ဝါသနာရှင် စာရေးဆရာများ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ခင်ဗျားကို ပြောချင်တယ်။ ဥပမာ - ခင်ဗျားလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလို အပျော်တမ်းစာရေးဆရာများ ဟာ စာရေးဆရာအလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး (Profession) ထင်မြင်ချက် အယူအဆအမျိုးစုံ ရေးကြတယ်။ များ သောအားဖြင့် ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ စာရေးဆရာဘဝကို ခြေစုံပစ်ပြီး ဝင်ချင်တဲ့ စိတ်တွေရှိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ မဝင်ကြသလဲဆိုရင် အောက်ပါကြောင်းတွေ

ကြောင့် ပဲလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။

၁။ စာရေးဆရာဘဝကို ခြေစုံပစ်ဝင်ရမှာ ကြောက်တဲ့ စိတ်။

၂။ ပတ်ဝန်းကျင် အနှောင်အဖွဲ့ရဲ့ မလွတ်ကင်းမှု။

၃။ ကြေးတမ်းစား စာရေးဆရာဘဝကို အထင်သေးမှု။

ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ နေရာနှစ်မျိုးရှိတယ်။ တချို့က စာပေနယ်မှာ ခြေစုံပစ်ပြီး ဝင်မတိုးသေးဘဲ ကြောက်တာ။ တချို့ကတော့ တကယ်တမ်း ခြေစုံပစ်ပြီး ဝင်တိုးလာခဲ့ပြီးမှ အနှိမ်ခံအဖိခံ ရလွန်းလို့ လွင့်စဉ် ထွက်သွားရတာ။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ စာပေလောကမှာ ရပ်တည်ချင်ရက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တဲ့ အဆုံး လက်မြှောက် အရှုံးပေးထွက်သွားရတာ။ စာပေအရရော၊ စီးပွားရေးအရရော အဖိခံရလွန်းတော့ ကြောက်မယ်ဆိုရင်လည်း ကြောက်သင့်တာပေါ့။

တချို့က ပြောချင်ပြောကြမယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ စာပေနယ်မှာ မရပ်တည်နိုင်တာဟာ သူတို့ စာပေကိုက မပြောင်မြောက်လို့ ဆိုပြီး အပြစ်ဖို့ လိမ့်မယ်။ ဒီပြဿနာဟာ ကျုပ်တို့ အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်လို့ မရပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း ဒီပြဿနာကို ထုတ်ဝေသူနဲ့ သူတို့ ကိုယ်စားလှယ်တွေက ဆုံးဖြတ်နိုင်ရုံနဲ့ လည်း မရပါဘူး။ တချို့စာပေနယ်မှာ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးခံပြီး လိမ်ပိန်နေတဲ့ လူတွေ ခုထိ ဒုနဲ့ ဒေးရှိကြတယ်။ ဒါတွေကို ကျုပ်တို့ တောင်မင်း မြောက်မင်း မကယ်နိုင်သလို ကျုပ်တို့ ကြည့်နေကြရတာပဲ။ စာပေထုတ်ဝေမှုကို စီးပွားရေးသက်သက် မဖြစ်စေဘဲ စာပေသဘော စာပေရည်ရွယ်ချက်အဖြစ် ရောက်လာမှ ဒီပြဿနာတွေဟာ နည်းပါးသွားမယ်။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ကြေးတန်းစား ဘဝအဖြစ် ရုန်းကန်ဖို့ ကြောက်တယ်ဆိုတာ ဘာမှ မဆန်းလှဘူး။

နောက်တချို့က စာပေစိတ်လည်း ရှိတယ်။ စာရေးဆရာ ဘဝကလ

ည်း ခြေစုံပစ်ပြီး ဝင်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အနှောင်အဖွဲ့က ရုန်းထွက်ရမှာ ကြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ က ဝေဖန်ဖို့ မလွယ်။ သူတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ဆိုင်နေတယ် ။ သူတို့ ရဲ့ သီးခြားဘဝနဲ့ ဆိုင်နေတယ်။ ရေများ ရေနိုင် မီးများ မီးနိုင်ဆိုတာလို သူ့ထက်အားကြီးတဲ့ ဘက် ပါမှာ ပဲ။ ဥပမာ - တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသမား တစ်ယောက်ဆိုရင် နောက်ဆံမတင်းဘဲ ဝင်ချင်လည်း ဝင်လာနိုင်တာပဲ။ အပျော်ရေးရင်းကနေ အောင်မြင်လာတယ် ဆိုပါတော့၊ ဒီစာရေးစားတဲ့ ဘဝကို ရောက်လာနိုင်တာပေါ့။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ စွန့်စားပြီးဝင်ရမှာ ပဲ။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အနှောင်အဖွဲ့ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုအပေါ်မှာ တည်တာပဲ။ စာပေအနှောင်အဖွဲ့က ကြီးမားလာရင် စာပေနယ်ကို ရောက်လာမှာ ပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင် သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့က ကြီးမားလာရင် ပတ်ဝန်းကျင် အနှောင်အဖွဲ့ထဲမှာ ပဲ ကျင်လည်နေမှာ ပဲ။ ဒီလူတွေအတွက်လည်း ကျုပ်မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာရေးစားတဲ့ ဘဝကို အထင်သေးတဲ့ အယူအဆကိုတော့ ကျုပ်လည်း ပြောချင်တယ်ဗျာ။

ဒီလိုယူဆတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အများအားဖြင့် ကြေးတမ်းစားသမားတွေ အပေါ်မှာ အထင်သေးတယ်။ အမှန်က ဒီအယူအဆဟာ ဂီတအနုပညာသမားတွေကို ‘ဖက်ခွက်စား’လို့ မြင်တဲ့ အမြင်မျိုးနဲ့ တန္တယ်ထဲပဲ သူတို့ ဟာ သူတို့ အနုပညာ ဉာဏ်အားနဲ့ လုပ်အားအရ ရသင့်တဲ့ အခကြေးငွေကိုလည်း ယူရမှာ ရှက်တတ်တယ်။ ယူတဲ့ လူတွေကိုလည်း အထင်သေးတတ်တယ်။

တစ်ခါက သီချင်းသုံးပုဒ်ကို ကျုပ်ဓာတ်ပြားသွင်းဖို့ ရောင်းလိုက်တယ်။ သီချင်းတိုက်ရာမှာ အဆိုတော်အမျိုးသမီးနဲ့ ဆိုနည်းဆိုဟန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အငြင်းပွားကြတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်သီချင်းရဲ့ မူကို အလျှော့မပေးဘဲ ပြောတယ်။ ဒီတော့ သူဌေးက ဘာပြောလဲဆိုရင် ‘ဒီအမျိုး

သမီးဟာ ဂုဏ်သရေရှိ ပညာတတ် အမျိုးသမီးဖြစ်တယ်။ ဝါသနာပါလို့ အခကြေးငွေမယူဘဲ ဆိုတာပါ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက အလျှော့ပေးပါ'လို့ ပြောတယ်။ နောက်တော့ ကျုပ်က တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပြီး အလျှော့ ပေးခဲ့ရတယ်။ ဓာတ်ပြားသွင်းလို့ အတော်ကြာမှ ကျုပ်သိရတယ်။ ငွေယူပြီး သီချင်းစပ်ရတဲ့ ကျုပ်မှာ ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်ကို ခုနစ်ဆယ့်ငါး ကျပ်ပဲရတယ်။ ငွေမယူပါဘူးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက တစ်ချပ်ကို တစ်ရာ လောက်ရတယ်။ အမှန်တော့ ဒါဟာ အတူတူချင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုကွဲ တာက ကျုပ်တို့ က ကျုပ်တို့ ရဲ့ လုပ်အားကိုယုံပြီး ထိုက်သင့်တဲ့ ငွေကို ကြေးစားဘဝ နာမည်ခံပြီး ပြောင်ပြောင်ယူတယ်။ ခုနပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေက သူတို့ ရဲ့ လုပ်အားကိုလည်း မယုံဘူး။ ကြေးတမ်းစားဘဝ အခေါ်ခံရမှာ လည်း ရှက်တယ်။ ဒါကြောင့် ရသင့်တဲ့ ငွေကို ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးယူတယ်။ ဒါပဲကွဲတယ်။

ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တယောဆရာကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြချင်တယ်။ တယောဆရာကြီး တစ်ယောက်က ကျုပ်တို့ ရဲ့ ဘာကြီးကို ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုရင် ... 'ဘကြီး ကျွန်တော့်ကို အထင် မသေးပါနဲ့ တယောထိုးလို့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ကျွန်တော်ထမင်းစားတဲ့ ကောင် မဟုတ်ပါဘူး'

ဒီတော့ ဘကြီးက 'ကဲဒါဖြင့် ဒီကရတဲ့ ပိုက်ဆံကို မင်းဘာလုပ်သလဲ' လို့ မေးတော့ 'အရက်ချည်းပဲ သောက်ပစ်တာပဲ'လို့ ဖြေသတဲ့ ။ စာရေး ဆရာတွေထဲမှာ လည်း ဒီလိုအယူအဆမျိုး ရှိတဲ့ လူတွေ ရှိကြတယ်။ ဥပမာ - ခင်ဗျားလိုပေါ့။ လက်ရှိဝတ္ထုတွေလည်း အထင်သေးတယ်။ သူတို့ တစ်တွေဟာ တခြားအလုပ်တစ်ခုလုပ် ၊ ပျင်းတဲ့ အခါ ၊ စိတ်ညစ်တဲ့ အခါ၊ စာကိုကောက်ပြီးရေး၊ ရတဲ့ ပိုက်ဆံကို အပိုသုံးအဖြစ် သဘောထားပြီး ကိုယ့်ကို အပျော်တမ်းသမားအဖြစ် ဂုဏ်ယူတဲ့ လူတွေ ရှိတယ်။

ဒီအပျော်တမ်း စာရေးတဲ့ လူတွေကို ကျုပ်တို့ က အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာရေးစားတဲ့ ဘဝကို ပညာတတ်အမြင်နဲ့ မြင်တာတော့ စာရေးစားတဲ့ လူတွေအနေနဲ့ ဝမ်းနည်းမိတယ်။

ခင်ဗျားပြောသလိုပါပဲ။ စာရေးစားတဲ့ ဘဝကို ကြေးတမ်းစားဘဝအနေနဲ့ အထင်သေးတယ်။ အမှန်တော့ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်တိုင် ကြောက်တာတည်း ပါပါတယ်။ ဒါကိုဖုံးပြီး ဓနရှင်ပေါက်စ အမြင်မျိုးနဲ့ ကြေးတမ်းစား စာရေးဆရာအဖြစ် အထင်သေးတာကတော့ စာပေလောကကိုပါ အထင်သေးရာ မကျလား။

နောက်တစ်ခုက ပညာရှိ အမြင်မျိုးနဲ့ တို့ ရေးရင်တော့ တကယ်စာပေ ရေးမှာ ပဲ။ ကြေးတမ်းစားတွေကတော့ ငွေရပြီးရော ရေးမှာ ပါပဲလို့ တထစ်ချ ဆုံးဖြတ်ရင် မတရားဘူးထင်တယ်။

အမှန်ကို ကျုပ်တို့ ဝန်ခံမယ်။ ခင်ဗျားတို့ က ကျုပ်တို့ ထက် တစ်ပန်းသာတာရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ မှာ စိတ်ပါမှ ရေးနိုင်တယ်။ ကျေနပ်မှ ဒီစာကို လက်ကလွှတ်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ခင်ဗျားတို့ စာက ကျုပ်တို့ ထက် အပြစ်ကင်းနိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဆယ်ပုဒ် ရေးရင် ဆယ်ပုဒ်စလုံး ခြောက်ပြစ်ကင်းသဲလဲစင် စာပေမြောက်ဝတ္ထုတွေချည်း ဖြစ်ပါ့မလား။

ခင်ဗျားတို့ မှာ ထမင်းဖိုး ဟင်းဖိုးအတွက် ဖျစ်ညှစ်ပြီး ရေးရတဲ့ အခါနည်းပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီလိုဖျစ်ညှစ်ရေးရတဲ့ အခါပေါင်း များစွာကြုံရပါတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင် တစ်နှစ်လောက် လက်ရှိအလုပ်က ထွက်ပြီး စာရေးစားစေချင်တယ်။ အဲဒီအခါမှ ခင်ဗျားတို့ ပိုသဘောပေါက်မယ်။

ခင်ဗျားတို့ မှာ ရောဂါနှစ်မျိုး ဖိစီးနေတယ်။ တစ်ခုက ပညာရှိရောဂါ၊

နောက်တစ်ခုက ဓနရှင်ပေါက်စရောဂါ၊ လွယ်လွယ်ပြောရရင် တယော ဆရာကြီး ရောဂါမျိုးပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ မှာ ပညာရှိရောဂါ ဘယ်လောက် တက်နေလဲဆိုရင် ခင်ဗျားနာမည်ကိုတောင် ဘတိုးလို့ ဘာကြောင့် မှဲ့တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားပြောလို့ ကျုပ်သိခဲ့ရတယ်။ ရကန်ဆရာကြီးဦးတိုးကို ခင်ဗျားကြည်ညိုပြီး ဘတိုးလို့ ခင်ဗျားနာမည်ပြောင်းတာ မဟုတ်လား။

ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားတို့ ကို ဝေဖန်ပါရစေ။ ခင်ဗျားတို့ တစ်တွေဟာ လူချင်းဆုံမိကြရင် ဦးတိုးက ဘယ်လိုလဲ၊ ရှိတ်စပီးယားက ဘယ်လိုပဲ၊ ရှောက်ဘယ်လိုပဲ၊ ဒစ်ကင်က ဘယ်လိုပဲ၊ ဖလေဘေးက ဘယ်လိုပဲဆို တာတွေ မိုးမွန်နေတယ်။ အမှန်တော့ အဲဒီ(ဘယ်လိုပဲရောဂါ)က ခင်ဗျားတို့ ကို လက်ရွံ့စေတယ်။ ‘ငါရေးလိုက်ရင်တော့ တကယ့်စာမှ ရေးမယ်’

‘ဘယ်စာရေးဆရာရဲ့ စာမျိုးကတော့ အချိန်မရွေး ရပါတယ်’ဒါမျိုး လောက်တော့ မရေးချင်ဘူး’စတဲ့ စိတ်တွေ ခင်ဗျားတို့ ဝင်နေတယ်။ ဒါဟာ အဆုံးကျတော့ ဘာဖြစ်မလဲဆိုရင် ဘဝနဲ့ လည်း မဝင်ရဲ၊ စာနဲ့ လည်း မဝင်ရဲဖြစ်သွားမှာ တော့ စိုးတယ်။

ဒီရောဂါတက်လာရင် နောက်ကျတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ရှိတ်စပီးယား အကြောင်းလေးပြောလိုက် ရုံးတက်လိုက်၊ ပဒေသရာဇ်အကြောင်းပြောလိုက် ဘိုင်စကုတ်လေးကြည့်လိုက်၊ ဟာဒီအကြောင်း ပြောလိုက် ပိုကာလေးဆွဲလိုက်ဆိုတဲ့ ‘ဘယ်လိုပဲ ဆရာ’တွေ ဖြစ်သွားမယ်။

ဘယ်သူက ဘယ်လိုပဲလို့ ပြောနေတဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ပြန်မေးချင်တယ်။

‘ခင်ဗျားကရော ဘယ်လိုလဲ’

ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြန်ဖြေမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။

‘ကျုပ်ကတော့ ဘယ်လိုပဲ’အစချီပြီး တစ်ဖက်က စိတ်ပျက်တာတွေ
လည်း၊ တစ်ဖက်က မလုပ်ရသေးတာ၊ ဒါကိုအထင်ကြီးပြီး တခြားကိုအ
ထင်သေးတာ၊ ဒါတွေပြောလိမ့်မယ်

‘ကျုပ်ရေးရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ စာမျိုးတွေ မရေးဘူးဗျာ၊ အပေါစား
လည်း မရေးဘူး။ တကယ့်စာတွေပဲ ရေးမယ်’

‘ကျုပ်တို့ က ပြောသာနေတာပါဗျာ။ တကယ်တမ်းတော့ သတ္တိမရှိ
ဘူး။ စာရေးဆရာလုပ်ရမှာ မရဲဘူး။ ကျုပ်အတွက်ဆိုရင် ဘာအရေးလဲ။
ခုတော့ သားနဲ့ မယားနဲ့ သူတို့ ဒုက္ခရောက်မှာ တော့ မကြည့်ရက်ဘူး။
လူဗျလူ’

ဒီညည်းသံတွေ ခင်ဗျားဆီက ကျုပ်ကြားရပေါင်းများ ပြီ၊ ကျုပ်တို့ စာ
ရေးစားတဲ့ လူတွေလည်း လူပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဒီစာ
ရေးဆရာတွေမှာ လည်း သားနဲ့ မယားနဲ့ သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့ကြီး
တွေနဲ့ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုရုန်းကန်ရင်း ကိုယ်ယုံကြည်တာကို တတ်စွမ်းသ
မျှ လုပ်သွားရတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ရှိတ်စပီးယားက
ဘယ်လိုပဲဆိုပြီးရုံးသွားလိုက်၊ ဦးတိုးက ဘယ်လိုပဲဆိုပြီး ပိုကာဒေါင်းလို
က် လုပ်နေရတဲ့ ‘ဘယ်လိုပဲ လူတန်းစားဘဝ’က ခုန်ထွက်ခဲ့ပါ။ အပျော်
တမ်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြေးစားပဲဖြစ်ဖြစ် တတ်စွမ်းသလောက် ရေးပေါ့ဗျာ။
အဲဒီလိုရေးတဲ့ အခါမှာ လည်း ကျုပ်ပြောတဲ့ ‘တယောဆရာကြီးရောဂါ’
လည်း မတက်ပါနဲ့ တော့။ တယောဆရာကြီးရောဂါဆိုတာ ခင်ဗျား မှတ်
မိရဲ့ လား။

"ဒီကရတဲ့ ငွေနဲ့ ထမင်းမစားရဘူး။ အရက်ပဲသောက်ပစ်တယ်"ဆို
တာလေ။

